

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Hereniging

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De villa

Droomwereld
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Hereniging

Deel 14 in de *Eve Dallas*-serie

ISBN 978-90-225-8393-7

ISBN 978-94-023-1191-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Reunion in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Trevillion Images / Stephen Carroll

© 2001 Nora Roberts

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hereniging

Walter Pettibone kwam klokslag 19.30 uur thuis, waar meer dan honderd vrienden en familieleden ‘verrassing!’ riepen. Het was zijn verjaardag en ofschoon hij al wekenlang wist wat er gepland was, moest de echte verrassing nog komen. Om 20.45 uur gaf een vrouw met smaragdgroene ogen en rood haar hem een glas champagne. Na één slok van de verjaardagchampagne was hij dood.

De naam van de vrouw is Julie Dockport. Niemand op het feestje weet wie ze is, maar Inspecteur Eve Dallas herinnert zich haar maar al te goed. Tien jaar geleden had Eve Julie hoogstpersoonlijk gearresteerd. En nu ze voorwaardelijk is vrijgelaten, wegens goed gedrag, heeft ze niets goeds in de zin. Het lijkt erop dat ze Dallas wil terugzien. Dat wordt een hereniging om nooit te vergeten.

Sommige dingen zijn gewoonweg te gemeen, zelfs voor een man. Alleen een vrouw, dat lieflijke wezen, is daartoe in staat.

W.M. Thackerey – *Het verhaal van een sjofele aristocraat*

De tijd is het beste vergif

Emerson

1

Moorden plegen was zwaar werk. De dood was een serieuze klus voor de moordenaar, het slachtoffer en de nabestaanden. En voor diegenen die het voor de doden opnamen. Sommigen namen hun werk heel serieus en anderen helemaal niet.

En voor sommigen was moord een hobby.

Toen hij zijn appartement in Park Avenue verliet voor zijn dagelijkse ochtendwandeling had Walter C. Pettibone geen flauw idee dat dit de laatste uren van zijn leven zouden zijn. Hij was een stevig gebouwde man van zestig jaar oud en een gewiekste zakenman die het aanzienlijke fortuin van zijn familie met bloemen en sentiment had weten te vergroten.

Hij was welgesteld, gezond en was iets meer dan een jaar geleden met een jonge, blonde vrouw getrouwd, die het libido van een Doberman en de hersenen van een spruitje had.

Walter C. Pettibone was van mening dat er niets aan zijn leven ontbrak.

Hij had werk waar hij van hield, twee kinderen uit zijn eerste huwelijk die op een dag de onderneming zouden overnemen die hij van zijn eigen vader had overgenomen. Hij stond op goede voet met zijn ex, een goede, verstandige vrouw, en zijn zoon en dochter waren aardige, intelligente mensen op wie hij trots was.

Hij had een kleinzoon die zijn oogappeltje was.

In de zomer van 2059 was Wereld vol Bloemen een grote, intergalactische onderneming met bloemisten, hoveniers, kantoren en tuinkassen op en buiten de planeet.

Walter was dol op bloemen. En niet alleen om er winst mee te maken. Hij hield van hun geuren, hun kleuren, hun textuur, de schoonheid van zowel de bladeren als de bloesem en hij vond het gewoon wonderbaarlijk dat ze bestonden.

Iedere morgen bezocht hij een aantal bloemisten, om de voorraden en bloemstukken te checken en om gewoon te ruiken, te babbelen en tijd door te brengen tussen de bloemen en de mensen die van bloemen hielden.

Twee keer per week stond hij voor dag en dauw op om naar de bloemenmarkt in het zuiden van de stad te gaan. Daar slenterde hij dan rond om te genieten, dingen te bestellen of te bekritisieren.

Het was een routine waar hij in de afgelopen vijftig jaar zelden van was afgeweken en waar hij nooit genoeg van kreeg.

Vandaag bracht hij ongeveer een uurtje tussen de bloemen door en ging toen naar het hoofdkantoor. Hij bleef daar langer dan gewoonlijk, om zijn vrouw de gelegenheid te geven om zijn verjaardagsfeestje te organiseren.

Bij de gedachte daaraan moest hij even grinniken.

Die lieve schat kon nog geen geheim bewaren als ze haar lippen dicht zou nieten. Hij wist al wekenlang van het feestje af en verheugde zich als een kind op de komende avond.

Natuurlijk zou hij verrast reageren. Hij had die morgen nog voor de spiegel geoeffend met het trekken van verbijsterde gezichten.

En zo werkte Walter zijn dagelijkse routine af, met een glimlach op zijn gelaat. Hij had geen idee hoe verrast hij zou zijn.

Eve geloofde niet dat ze zich ooit beter had gevoeld. Uitgerust, vol energie en ontspannen bereidde ze zich voor op haar eerste werkdag na twee weken heerlijk te hebben geluierd. Het enige wat ze had hoeven doen was kiezen tussen eten en slapen.

Een week in de villa in Mexico en de tweede op een privé-eilandje. En op beide plekken had ze volop kunnen genieten van de zon, van seks en van slapen.

Roarke had gelijk gehad. Het was echt nodig geweest om een tijdje met elkaar alleen te zijn, met z'n tweetjes ergens naartoe te gaan. Ze hadden allebei tijd nodig gehad om te helen. En ze voelde zich deze morgen zo goed, dat ze moest aannemen dat het helen gelukt was.

Ze stond voor haar kast en keek fronsend naar de ongelooflijke

hoeveelheid kleren die ze sinds haar huwelijk verzameld had. Ze geloofde niet dat haar verwarring iets te maken had met het feit dat ze de afgelopen veertien dagen bijna of helemaal naakt was geweest. Tenzij ze zich heel erg vergiste, was het haar man gelukt om nog meer kleren naar binnen te smokkelen.

Ze rukte een lange, blauwe avondjurk uit de kast, in een of ander stofje dat sprankelde en schitterde. Tegelijkertijd. ‘Heb ik dit ooit eerder gezien?’

‘Het is jouw kast.’ In het zitgedeelte van hun slaapkamer bestudeerde Roarke de koersberichten op het muurscherm onder het genot van een tweede kopje koffie. Maar hij wierp een blik op haar. ‘Als je dat vandaag aantrekt, zal het criminele segment van deze stad zwaar onder de indruk zijn.’

‘Er zitten meer spullen in dan twee weken geleden.’

‘Echt? Hoe kan dat?’

‘Je moet ophouden met kleren voor me kopen.’

Hij stak zijn hand uit om Galahad te aaien, maar de kat stak zijn neus in de lucht. Hij had zitten pruilen sinds ze de vorige avond waren teruggekomen. ‘Waarom?’

‘Omdat het gênant is,’ mompelde ze toen ze de kast in dook om iets normaal te vinden dat ze kon aantrekken.

Hij glimlachte alleen naar haar en zag dat ze een mouwloos topje en een broek wist op te duikelen en over dat lange, slanke lichaam trok waar hij altijd naar bleef verlangen.

Haar huid had een gouden gloed gekregen en haar korte, bruine haar had door de zon blonde plukjes gekregen. Ze kleepte zich snel aan, zonder overbodige bewegingen, zoals een vrouw doet die nooit over mode nadenkt. Hij vermoedde dat dat de reden was waarom hij het niet kon laten om haar te overladen met kleding.

Ze had tijdens hun vakantie goed kunnen uitrusten, dacht hij. Hij had gezien hoe haar vermoeidheid en zorgen ieder uur, iedere dag een beetje meer verdwenen. Haar whiskykleurige ogen glansden nu en er lag een gezonde bloes op haar smalle gezicht.

En toen ze haar wapenharnas omgespte zag hij aan haar mond –

haar brede, lieve mond – dat Inspecteur Eve Dallas weer terug was. Klaar voor actie.

‘Waarom raak ik toch altijd opgewonden van gewapende vrouwen?’

Ze keek hem even aan en haalde een dun jasje uit de kast. ‘Stop daarmee. Ik wil niet te laat komen op mijn eerste werkdag na de vakantie, omdat jij nog steeds een beetje geil bent.’

O ja, dacht hij toen hij opstond. Ze was weer terug. ‘Liefste Eve.’ Hij kromp nog net niet in elkaar. ‘Niet dat jasje.’

‘Wat?’ Ze was net haar arm in een mouw aan het duwen, maar hield daar abrupt mee op. ‘Het is een zomerjasje en het bedekt mijn wapen.’

‘Het past niet bij die broek.’ Hij liep naar haar kast en haalde er een ander jasje uit, van hetzelfde materiaal als haar kaki broek. ‘Deze wel.’

‘Ik ga niet de catwalk op, hoor.’ Maar ze wisselde de jaszjes om. Dat was eenvoudiger dan erover te ruziën.

Hij dook nog eens in haar kast en kwam tevoorschijn met een paar leren enkellaarsjes in een warme, kastanjebruine kleur.

‘Waar komen die vandaan?’

‘De kleerkast-fee.’

Ze keek achterdochtig naar de laarzen en duwde een vinger tegen de voorkant. ‘Ik heb geen nieuwe laarzen nodig. Mijn oude laarzen zijn net ingelopen.’

‘Zo kun je het inderdaad ook noemen, ja. Probeer deze eens.’

‘Straks gaan ze weer kapot,’ mopperde ze, maar ze ging op de leuning van de bank zitten om ze aan te trekken. Ze voelden zo zacht als een veertje en ze keek hem met samengeknepen ogen aan. Hij had ze waarschijnlijk speciaal voor haar laten maken in een van zijn ontelbaar vele fabrieken en ze kostten gegarandeerd meer dan twee maandlonen van een agent in moordzaken. ‘Wat zeg je daarvan? De kleerkast-fee kent kennelijk mijn schoenmaat.’

‘Een heel bijzondere man.’

‘Het heeft vast geen zin om hem te vertellen dat een politieagent

als ze veldwerk verricht, een sprintje moet trekken of een burenonderzoek doet geen dure laarzen nodig heeft die waarschijnlijk door een klein, Italiaans nonnetje in elkaar zijn gezet.’

‘Hij is heel eigenwijs.’ Hij haalde een hand door haar haar en trok er zacht aan zodat ze hem aankeek. ‘En hij is knettergeek op je.’

Haar hart maakte nog steeds een sprongetje als ze hem dat hoorde zeggen en als ze daarbij zijn gezicht zag. Ze vroeg zich vaak af waarom ze niet gewoon verdronk in die ogen van hem, die felle, ondeugende, blauwe ogen.

‘Je bent zo verdomd mooi.’ Ze had het niet hardop willen zeggen en schrok haast van het geluid van haar stem. Ze zag zijn glimlach oplichten, even snel als een vuurflits, op een gezicht dat in een schilderij thuishoorde, of gebeiteld in steen, met zijn geprononceerde jukbeenderen en zijn verleidelijke mond, die bij een dichter paste.

Het zou ongetwijfeld Jonge Ierse God moeten heten. Want goden waren immers ook verleidelijk en wreed en oppermachtig.

‘Ik moet gaan.’ Ze stond snel op en hij bleef staan, zodat hun lichamen tegen elkaar botsten. ‘Roarke.’

‘Ja, het leven van alledag begint weer voor ons allebei. Maar...’ Zijn handen aaiden langs haar lichaam, een langzaam, bezitterig gebaar waarmee hij haar er heel duidelijk aan herinnerde wat die snelle, beweeglijke vingers met haar lichaam konden doen. ‘Ik denk dat je wel even tijd hebt om me gedag te kussen.’

‘Wil je dat ik je gedag kus?’

‘Ja, dat wil ik.’ Zijn stem klonk een tikje geamuseerd en een tikje Iers en ze hield haar hoofd schuin.

‘Vooruit dan.’ Met een beweging die even snel was als zijn glimlach greep ze het haar vast dat bijna tot aan zijn schouders kwam, trok eraan en drukte haar mond stevig op de zijne.

Ze voelde hoe zijn hartslag samen met die van haar versnelde. Twee harten die naar elkaar verlangden, elkaar herkenden en die bij elkaar hoorden. En toen hij kreunde van genot, verdiepte ze de kus en maakte er een hartstochtelijk spel van, met duellerende tongen en bijtende tanden.

Toen duwde ze hem achteruit en ging snel bij hem vandaan. ‘Tot straks, lekker ding,’ riep ze en ze liep met grote stappen de kamer uit.

‘Ik wens je een veilige dag, Inspecteur.’ Hij zuchtte diep en ging weer op de bank zitten. ‘Zo,’ zei hij tegen de kat, ‘wat gaat het me kosten voor je weer mijn vriendje wilt zijn?’

In het hoofdbureau stapte Eve op een glide naar Moordzaken en ze haalde diep adem. Ze had niets tegen de dramatische klippen van West-Mexico of de zwoele briesjes op tropische eilanden, maar ze had deze lucht gemist: de geur van zweet, slechte koffie, de scherpe geur van schoonmaakmiddelen, maar bovenal de positieve energie uit de strijd van politieagenten tegen criminelen.

Nu ze een tijdje was weggeweest, was ze er nog gevoeliger voor. Het lage brommen van te veel stemmen die tegelijkertijd praatten, het onophoudelijke en toch onharmonische gepiep en gezoem van 'links en communicators, mensen die zich haastten, omdat ze allemaal iets belangrijks te doen hadden.

Ze hoorde iemand zo snel obsceniteiten schreeuwen dat het één venijnige brei werd die haar als muziek in de oren klonk.

Stommeachterlijkekutagenten.

Welkom thuis, dacht ze blij.

Voor ze Roarke had, was haar werk haar thuis, haar leven en haar enige levensdoel geweest. En zelfs met hem, of misschien omdat ze hem had, bleef het een belangrijk deel van wie en wat ze was.

Ze was ooit een slachtoffer geweest. Machteloos, misbruikt en gebroken. Nu was ze een krijger.

Ze liep de rechercheursarena in, klaar om welk gevecht dan ook aan te gaan.

Rechercheur Baxter keek op van zijn werk en floot waardierend. ‘Wauw, Dallas. Dat ziet er goed uit.’

‘Wat?’ Ze keek verbaasd over haar schouder en realiseerde zich toen dat Baxters flirterige grijns voor haar bedoeld was. ‘Je bent echt gestoord, Baxter. Het is fijn om te weten dat sommige dingen nooit veranderen.’

‘Jij bent degene die helemaal opgedoft is.’ Hij stond op en liep om de bureaus heen. ‘Leuk,’ zei hij toen en wreef haar kraagje tussen zijn duim en wijsvinger. ‘Je lijkt wel een fotomodel, Dallas. Daar kunnen wij niet tegen op.’

‘Het is een jasje,’ mompelde ze gegeneerd. ‘Hou erover op.’

‘En ook nog een mooi kleurtje. Ben je overal zo bruin?’

Ze ontblootte haar tanden in een gevaarlijke grijns. ‘Moet ik je onder je kont schoppen?’

Hij zwaaide geamuseerd met een vinger. ‘En wat heb je daar aan je oren?’ Toen ze verbaasd haar handen omhoog bewoog, knipperde hij zogenaamd verrast met zijn ogen. ‘Nee maar, ik geloof dat die dingen orbellen genoemd worden. En ze zijn nog mooi ook.’

Ze had helemaal vergeten dat ze die in had. ‘Is er plotseling een eind aan de misdaad gekomen terwijl ik weg was, zodat je tijd hebt om mijn garderobe te bekritisieren?’

‘Het is gewoon oogverblindend, Inspecteur. Deze modepresentatie is echt oogverblindend. Nieuwe laarzen?’

‘Bijt me.’ Hij lachte toen ze wegliep.

‘En daar is ze weer!’ verkondigde Baxter en er werd geapplaudiseerd.

Stelletje debielen, dacht ze toen ze naar haar kantoor liep. De NYPSD werd bemand door een stelletje debielen.

Jezus, wat had ze hen gemist.

Ze liep haar kantoor in en bleef net over de drempel verbijsterd stilstaan.

Haar bureau was leeg. Sterker nog: het was schoon. De hele kamer was trouwens schoon. Alsof iemand was binnengekomen, al het stof en vuil had weggezogen en wat er achtergebleven was keurig had gepoetst. Ze veegde achterdochtig met een duim over de muur. Yep, die was net geverfd.

Met samengeknepen ogen liep ze verder de kamer in. Het was een kleine ruimte met een piepklein raam, een gedeukt – en nu gepoetst – bureau en een paar stoelen met slechte vering. De dossierkast, die ook glom, was leeggemaakt. Daar bovenop stond een groene plant die er gezond uitzag.

Met een geschrokken kreet sprong ze naar de dossierkast toe en rukte een la open.

‘Ik wist het wel, ik wist het wel, ik wist het wel. Die rotzak heeft me weer bestolen.’

‘Inspecteur?’

Eve keek boos over haar schouder. Haar assistente stond in de deuropening, in haar gesteven, blauwe zomeruniform en ze zag er net zo keurig uit als de kamer.

‘Die stiekeme snoepdief heeft mijn voorraadje gevonden.’

Peabody tuitte haar lippen. ‘Je had snoep in de dossierkast.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Bij de M?’

‘M voor van Mij, verdomme.’ Eve gooide boos de la dicht. ‘Ik ben vergeten het voor mijn vertrek weg te halen. Wat is hier in vredesnaam gebeurd, Peabody? Ik moest het naamplaatje op de deur lezen, zodat ik zeker wist dat dit mijn kantoor was.’

‘Je was weg en dat leek me een mooi tijdstip om het te laten schoonmaken en verven. Het was hier een beetje groezelig geworden.’

‘Ik was eraan gewend. Waar zijn al mijn spullen?’ wilde ze weten. ‘Ik had nog wat achterstallig werk en een paar vervolgerslagen. En de verslagen van de lijkschouwer en het forensisch team in de Dunwood-zaak zouden moeten zijn binnengekomen toen ik weg was.’

‘Ik heb het weggewerkt. De vervolgerslagen, het achterstallig werk en de verslagen heb ik gearchiveerd.’ Ze glimlachte en er verscheen een geamuseerde glans in haar donkere ogen. ‘Ik had tijd over.’

‘Jij hebt al het papierwerk gedaan?’

‘Ja, chef.’

‘En je hebt mijn kantoor een make-over laten geven?’

‘Ik geloof dat in een aantal hoeken meercellige organismen woerden. Ze zijn nu dood.’

Eve stak langzaam haar handen in haar zakken en verplaatste haar gewicht naar haar hielen. ‘Je probeert me hiermee toch niet te vertellen dat ik je, als ik er ben, geen tijd gun om de dagelijkse werkzaamheden af te handelen?’